

HOA TÍM RƠI RỤNG SÂN TRƯỜNG

Khi em viết lên những dòng chữ này thì thầy đã đi xa. Hôm nay đây, ngày của thầy cô - 20/11, lớp chúng em dù tỏa đi bốn phương nhưng ngày này vẫn hội tụ về đây thăm lại mái trường xưa, để tưởng nhớ đến thầy, nhớ lại tuổi học trò mà chúng em đã đi qua. Và lần nào cũng vậy, chúng em vẫn thấy xốn xang bởi hồi trào lên một cảm xúc khó tả và vẫn luôn muốn trở lại là lũ học trò bé nhỏ hay nghịch ngợm đã làm thầy phải phiền lòng. Khi thầy đi xa thật rồi thì chúng em mới thấy hết được những tình cảm thầy trò mà thầy dành cho chúng em trong suốt 3 năm học cuối cấp.

Đã bao mùa hoa phượng nở rớt tàn, hoa tím bằng lăng rơi rụng sân trường là bấy nhiêu năm chúng em rời ghế nhà trường. Ngôi trường này đã gắn bó với chúng em bao kỷ niệm mà khi xa rồi mới cảm thấy tiếc nuối. Đó là nơi chúng em lĩnh hội kiến thức của nhân loại. Là nơi chấp cánh ước mơ cho bao thế hệ học trò bước vào đời. Đã có biết bao bài văn, bài thơ hay nói lên công lao thầy nhưng cũng không thể nói hết được công thầy dạy dỗ. Thầy cô là những người suốt đời thầm lặng chèo lái con đò qua sông để đưa chúng em đến bến bờ thành công. Nhưng cuộc sống thật bộn bề, bao điều phải lo toan mà cũng vô tình đã có những người quên đi người lái đò tận tụy. Tất cả chợt lặng đi khi vẫn cảm thấy thầy đang

giảng bài và chúng em vẫn chăm chú như nuốt lấy từng lời của thầy. Như cảm thấy bóng dáng liêu xiêu, thấp đậm của thầy với chiếc cặp to tướng lúc nào thầy cũng mang theo bên mình.

Em còn nhớ, năm đầu cấp, thầy được phân công chủ nhiệm lớp em, dạy môn Toán. Thầy nổi tiếng nghiêm khắc và cũng nổi tiếng thương học trò mà lớp em nổi tiếng của trường là nhiều học sinh cá biệt, khó bảo. Có thể nói trong suốt quãng đời học sinh, thầy là người để lại ấn tượng đối với chúng em nhất. Cái cách thương học trò của thầy cũng rất đặc biệt. Ngay từ đầu nhận lớp, thầy không giáo huấn, không răn đe mà thầy kể chuyện, mà lại là kể chuyện cổ tích mới lạ. Trong khi đó chúng em đã lớn cả rồi. Lớp em nhao nhao đòi thầy kể chuyện khác, nhưng thầy nói cứ từ từ, cả lớp trật tự đi nghe thầy kể hết đã nào. Thầy kể về cô bé bán diêm, giọng thầy trầm ấm, đều đều đưa chúng em vào câu chuyện. Cả lớp yên lặng và khi thầy kể xong thì lặng đi một hồi thấy câu chuyện thật thấm thía. Và cứ như vậy, cứ cuối mỗi tiết Toán thầy để dành ra 5 phút để kể một câu chuyện nào đó thật ý nghĩa, thật sâu xa và mỗi câu chuyện ấy cứ ngấm dần, ngấm dần trong mỗi chúng em. Tuy thầy dạy môn toán nhưng không hề khô khan, thỉnh thoảng thầy còn làm thơ, đọc tặng cả lớp. Có những buổi đi lao động,

thầy xắn quần, xắn áo cầm chiếc xẻng lên xắn đất phăm phăm thực thụ như một người nông dân thực thụ. Có bạn nữ vùng về bị xẻng xắn vào chân chảy máu, thầy xé vạt áo buộc chặt vết thương, xót xa như con mình. Mỗi bạn trong lớp mắc khuyết điểm hay bị các thầy cô môn học phê bình, bị điểm kém, em thấy nổi buồn hiện lên đôi mắt nhưng thầy không hề giận dữ, chỉ hỏi han tại sao lại như vậy. Và thầy dẫn một câu chuyện để chúng em thấy được rằng phải nỗ lực.

Đã qua bao mùa mưa nắng, trên mái đầu mỗi học trò của thầy năm xưa cũng có sợi đen, sợi bạc. Ngày hôm nay, ngày kỉ niệm các nhà giáo, lớp em đông đủ hết nhưng thầy thì vắng, thầy không còn nữa. Mỗi một bạn đều có giây phút hồi tưởng nhớ thầy theo cách riêng.

Vâng, thầy là người cho chúng em biết thương cảm những mảnh đời bất hạnh, biết thương yêu đôi vai nhọc nhằn của mẹ nuôi con trưởng thành, biết quý cha đã vất vả dạy dỗ con nên người. Dù có đi khắp bốn phương, có là người ở vị trí cao hay chỉ là một công nhân bình thường, thì suốt cuộc đời chúng em luôn mang trong mình công ơn thầy.

HỒNG NHUNG